

Džozefs Smits — Atjaunošanas pravietis

Elders Teds R. Kalisters
no Septiņdesmitajiem

Caur Džozefu Smitu ir tikušas atjaunotas visas pilnvaras, atslēgas, mācības un priekšraksti, kas nepieciešami glābšanai un paaugstināšanai.

Uz brīdi iedomājieties, ka jums par vienu cilvēku no Jaunās Derības kāds ir pateicis ne vairāk par šiem trim faktiem: pirmkārt, Glābējs par šo cilvēku teica: “Mazticīgais” (Mateja 14:31); otrkārt, šis vīrietis dusmu brīdī augsto priesteru kalpam nocirta ausi; un treškārt, šis cilvēks, lai gan katru dienu bija staigājis kopā ar Glābēju, trīs gadījumos noliedza, ka pazīst Viņu. Ja tas būtu viss, ko jūs zinātu vai kam pievērstu uzmanību, jūs varētu domāt, ka šis vīrs ir nelietis vai slikts cilvēks, taču tad jūs neiepazītu vienu no dižākajiem cilvēkiem, kas jebkad staigājis pa zemes virsu — apustuli Pēteri.

Līdzīgi tam, daži ir centušies pievērst uzmanību vai pastiprināt dažas nelielas pravieša Džozefa Smita vājības, taču šajā gadījumā viņi arī ir palaiduši garām svarīgāko — cilvēku un viņa misiju. Džozefs Smits bija Tā Kunga iesvaidītais, kas atjaunoja Kristus Baznīcu uz Zemes. Kad viņš iznāca no birzes, viņš galu galā uzzināja četras pamatpatiesības, kuras tajos laikos lielākajā daļā kristiešu pasaules nemācīja.

Pirmkārt, viņš uzzināja, ka Dievs Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir divas atsevišķas būtnes. Bībele apstiprina Džozefa Smita atklājumu. Tā stāsta mums, ka Dēls pakļāvās Tēva gribai (skat. Mateja 26:42). Mūs aizkustina Glābēja padevība, un no Viņa piemēra mēs rodam spēku rīkoties līdzīgi, taču kāds būtu Kristus padevības dziļums vai degsme, vai arī šī piemēra motivējošais spēks, ja Tēvs un Dēls būtu viena būtne un Dēls patiesībā sekotu vienīgi Sava Paša gribai ar citu nosaukumu?

Raksti sniedz tālāku pierādījumu par šo nozīmīgo patiesību: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu” (Jāņa 3:16). Tēvs, kurš upurē pats Savu dēlu, ir augstākais mīlestības, ko vien cilvēces prāts un sirds spēj aptvert un sajūst, pierādījums. To simbolizē aizkustinošais stāsts par Ābrahāmu un Īzāku (skat. 1. Mozus 22). Taču, ja Tēvs un Dēls ir tā pati būtne, tad šis upuru upuris ir zudis un Ābrahāms vairs neupurē Īzāku — Ābrahāms upurē Ābrahāmu.

Otra nozīmīga patiesība, ko Džozefs Smits atklāja, bija tā, ka Tēvam un Dēlam ir paaugstināti ķermeņi no miesas un kauliem. Pēc Glābēja Augšāmcelšanās Viņš parādījās Saviem mācekļiem un teica: “Aptaustait Mani un apskatait; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam” (Lūkas 24:39). Daži uzskata, ka tā bija īslaicīga fiziska parādīšanās, un ka tad, kad Viņš uzkāpa Debesīs, Viņš atstāja Savu ķermeni un atkal bija gars. Taču Rakstos teikts, ka tas nav iespējams. Pāvils mācīja, ka „Mēs zinām, ka no mirušiem uzmodinātais Kristus vairs nemirst: nāvei nav vairs varas pār Viņu” (Romiešiem 6:9). Citiem vārdiem, ja reiz Kristus tika augšāmcelts, Viņa ķermenis nekad vairs nevarēja tikt atdalīts no Viņa gara; pretējā gadījumā Viņš piedzīvotu nāvi, kas, kā Pāvils teica, vairs nav iespējama pēc Viņa Augšāmcelšanās.

Trešā patiesība, ko Džozefs Smits uzzināja, bija tā, ka Dievs joprojām runā ar cilvēkiem — ka Debesis nav aizvērtas. Lai nonāktu pie šī secinājuma, cilvēkam ir jāuzdod trīs jautājumi, kurus ieteicis prezidents Hjū B. Brauns (skat. „The Profile of a Prophet”, *Liahona*, 2006. g. jūnijs, 13). Pirmkārt, vai Dievs mūs šodien mīl tikpat stipri kā Viņš mīlēja cilvēkus, ar kuriem runāja Jaunās Derības laikos? Otrkārt, vai Dievam šobrīd ir tāds pats spēks kā toreiz? Un treškārt, vai mums šobrīd Viņš ir nepieciešams tikpat ļoti, cik Viņš bija nepieciešams cilvēkiem sendienās? Ja atbildes uz šiem jautājumiem ir „jā” un ja Dievs ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, kā tas apgalvots Rakstos (skat. Mormona 9:9), tad nav šaubu — Dievs tiešām šodien runā ar cilvēkiem tieši tā, kā par to liecināja Džozefs Smits.

Ceturtnā patiesība, ko Džozefs Smits atklāja, bija, ka tajā laikā pilnīgas un pabeigtas Jēzus Kristus Baznīcas uz Zemes nebija. Protams, bija labi ļaudis un atsevišķas patiesības daļas, taču apustulis Pāvils senatnē pravietoja, ka Kristus Otrā Atnākšana nenotiks, jo “priekš jānāk atkrišanai” (2. tesalonīķiešiem 2:3).

Pēc Džozefa Smita Pirmās vīzijas, rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta, uzsākās Kristus Baznīcas Atjaunošana (M&D 98:12)

Caur Džozefu Smitu tika atjaunota doktrīna par evaņģēlija sludināšanu garu pasaulē tiem mirušajiem, kuriem nebija taisnīgas iespējas to dzirdēt uz Zemes (skat. M&D 128:5–22; skat. arī M&D 138:30–34). Tas nebija radoša prāta izgudrojums; tā bija Bībelē paustas patiesības atjaunošana. Pēteris jau pirms ilga laika mācīja: “Jo tādēļ arī mirušiem ir prieka vēsts sludināta, lai tie kā cilvēki būtu tiesāti miesā, bet dievišķā veidā dzīvotu garā” (1. Pētera 4:6). Frederiks V. Farrars, labi zināmais anglikāņu baznīcas rakstnieks un teologs, par šo Pētera mācību uzrakstīja šādu piezīmi: “*Tiek izdarīti visi centieni, lai pārfrāzētu šī panta skaidro nozīmi. Tas ir viens no vērtīgākajiem pantiem Rakstos, un tas nevedina uz jebkādu divdomību. ... Jo, ja valodai ir kāda nozīme, tad šī valoda nozīmē to, ka Kristus, kad Viņa Gars nokāpa uz zemāku pasauli, sludināja glābšanas vēsti reiz grēkus nenožēlojušiem mirušajiem*” (The Early Days of Christianity [1883], 78).

Daudzi māca, ka ir tikai vienas Debesis un viena elle. Džozefs Smits atjaunoja patiesību par vairāku Debesu pastāvēšanu. Pāvils runāja par vīru, kurš tika aizrauts trešajās Debesīs (skat. 2. korintiešiem 12:2). Vai gan trešās Debesis varētu pastāvēt, ja nebūtu otro vai pirmo Debesu?

Daudzējādā ziņā Jēzus Kristus evaņģēlijs līdzinās atjautīgai mozaīkai no 1000 gabaliņiem. Līdz uz skatuves parādījās Džozefs Smits, iespējams bija salikti kādi 100 gabaliņi. Tad nāca Džozefs Smits un ielika savā vietā daudzus no pārējiem 900 gabaliņiem, lai cilvēki varētu teikt: “Ak, tagad es saprotu, no kurienes es nāku, kādēļ esmu šeit un kurp dodos!” Par Džozefa Smita lomu Atjaunošanā Tas Kungs izteicās skaidri: “Šī paaudze saņems Manu vārdu caur tevi” (M&D 5:10).

Par spīti šiem atjaunoto bībelisko patiesību plūdiem, daži godīgi pētnieki izteikušies: “Es varu pieņemt šīs doktrīnas, bet kā ir ar visiem tiem eņģeļiem un vīzijām, ko Džozefs Smits apgalvo, ka redzējis? Mūsdienās tam noticēt šķiet tik grūti.”

Šiem patiesajiem meklētājiem mēs ar mīlestību atbildam: “Vai Jaunās Derības laikos Kristus Baznīcā nebija eņģeļu un vīziju? Vai Marijai un Jāzepam neparādījās eņģelis? Vai Pēterim, Jēkabam un Jānim Apskaidrošanas kalnā neparādījās eņģeļi? Vai tas nebija eņģelis, kurš no cietuma izglāba Pēteri un Jāni? Vai Kornēlijam, tad Pāvilam, pirms viņš nokļuva kuģa bojāejā, un Jānim Patmas salā neparādījās eņģelis? Vai Pēteris neredzēja vīziju par evaņģēliju, kas izplatās starp ciltībniekiem, Pāvils —

vīziju par trešajām Debesīm, Jānis — vīziju par pēdējām dienām, un Stefans — vīziju par Tēvu un Dēlu?

Jā, Džozefs Smits redzēja eņģeļus un vīzijas tādēļ, ka bija darbarīks Dieva rokās, lai atjaunotu to pašu Jēzus Kristus Baznīcu, kas pastāvēja pirmatnējos laikos — ar visām tās pilnvarām, kā arī ar visām tās doktrīnām.

Tomēr dažkārt, par nožēlu, daži vēlas atmet vērtīgās evaņģēlija patiesības, ko atjaunojis Džozefs Smits, jo tos novirza daži vēsturiski jautājumi vai dažas zinātniskas hipotēzes, kas nav būtiskas viņu paaugstināšanai, un tādējādi tie apmaina savu pirmdzimtību pret lēcu virumu. Tie apmaina pilnīgu ticību Atjaunošanai pret šaubām un tādējādi iekrīt lamatās, zaudējot ticību daudzām lietām, kuras viņi *zina*, to dažu lietu dēļ, kuras viņi nezina. Kamēr vien no mums tiek pieprasīta ticība un mūsu prāts ir ierobežots, aiz horizonta vienmēr būs šādi šķietami intelektuāli izaicinājumi, taču tajā pašā laikā vienmēr pastāv drošas un nemainīgas Atjaunošanas doktrīnas, kam pieķerties, kuras nodrošina klints pamatu mūsu liecību celšanai.

Kad daudzi no Kristus sekotājiem novērsās no Viņa, Viņš vaicāja Saviem apustuļiem: „Vai arī jūs gribat aiziet?”

Tad Pēteris sniedza atbildi, kas būtu jāieraksta katrā sirdī: „Pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi” (Jāņa 6:66–68).

Ja kāds novērsīsies no šīm atjaunotajām doktrīnām, kurp viņš dosies, lai uzzinātu par Dieva patieso dabu, par kuru tika mācīts birzī? Kurp viņš dosies, lai atrastu doktrīnas par prieksmirstīgo dzīvi, kristīšanos par mirušajiem un mūžīgo laulību? Un kurp viņš dosies, lai atrastu saistošos spēkus, kas spēj saistīt vīrus ar sievietēm un bērniem pēc nāves?

Caur Džozefu Smitu ir tikušas atjaunotas visas pilnvaras, atslēgas, mācības un priekšraksti, kas nepieciešami glābšanai un paaugstināšanai. Nekur citur pasaulē jūs tos neiegūsi. Nevienā citā baznīcā tie nav atrodami. Tie nav atrodami nevienā cilvēcīgā filozofijā, zinātniskajos apskatos vai personīgajos svētceļojumos, lai arī cik intelektuāli tie šķistu. Glābšana ir atrodama tikai vienā vietā, kā to norādījis Tas Kungs Pats, sakot, ka šī ir “vienīgā patiesā un dzīvā baznīca uz visas zemes virsmas”(skat. M&D 1:30).

Es sniedzu savu liecību, ka Džozefs Smits, kā viņš pats to apgalvoja, bija Atjaunošanas pravietis. Es atbalsoju šīs dziesmas rindas: “Jehovas satiktam cilvēkam slava!” (“Jehovas satiktam cilvēkam slava”, *Baznīcas dziesmas*, 50. lpp.) Jēzus Kristus Vārdā, āmen.